

Blur endaði konsetina við buldur og brak, tá teir spældu Song 2. Tá kókaði hollin júst sum hon gjörði, tá teir miðskeiðis í konsertini drønauð avstað við skitnum, enskum punktónleiki

Kátu og væl upplögðu áskoðararnir frammi við pallin trongdu til at kól-ast av, helt Damon Albarn ivaleyst. Hann stoytti fleiri ferðir øl í heysin á teimu, og sum um tað ikki var nokk, mátti hann fram móti endanum av konsertini líka viðmerkja, at: »Your beer is shit«

Damon Albarn var í sentrum allatiðina, og hann er eitt skúladoði um rockstjórnumar, sum kunna gera, sum teimum lystir, og hóast tað vera elskaðar

kennast við nýggja stílin, tann meiri larmandi og rockuta, sum teir, eftir at teir gjørdust heimskendir við irriterandi britpopløgnum *Countryhouse* og *Charmless man*, hava lagt seg eftir at spæla.

Rockurin var í hátsæti, og tey fólkini, sum frammanundan høvdu fingið lovað *Countryhouse*, sum man vera best kendi sangurin hjá bólkinum her á landi, og vóru komin fyrri at hoyra júst tann sangin, komu til fánýtis.

Teir spældu hann ikki, og søgan var tann sama við *Charmless man*.

Hinvegin spældu teir meginpartin av lögnum, teir hava við á nýggju flöguni, og tað er rockur, bæði larmandi og skjótur, sum lögini *Chinese Bombs* og *M.O.R.*, og tyngri og seinni, sum *Theme from Retro* og *Death of a Party*, sum ikki kom óvæntað.

Blur spældi frá klokkan tíggu minuttir yvir hálvgum tíggu til umleið eitt korter til tólv. Teir høvdu ein lítlan stöðg uppá tveir ella tríggjar minuttir fram móti endanum av konsertini, tá teir høvdu verið gjøg-

num eina krevjandi skrá við við buldrandi punktónleiki.

Tá teir komu á pallin aftur, lögdu teir fyrri við *Theme from Retro*, og tey, sum høvdu vænta nakað friðarligari tónleik, fóru skeiv. Larmurin helt fram til teir rundaðu av við best kenda sanginum hjá teimum í heiminum, *Song 2*, av nýggju flöguni.

Tá góvu áskoðararnir tað seinasta, teir áttu, og takið var um at lyftast omanav hollini, tá teir sungu eyðkenda niðurlagið í sanginum. Tað var garvilt, og gav eitt seinasta spark í afturpartin, áðrenn Blur fór av pallinum og ljósini vóru tendraði aftur.

Ein löglin stavnur

Tað var ikki heimsins besti bólkur, sum hevði spælt, men teir vóru cool, framfórdu sannfórandi, og høvdu sanniliga givið alt.

Sangarin var í sentrum allatiðini, uttan mun til um hann bara stardi at áskoðarunum, sum honum ivaleyst dámdi væl at gera, tá ungu genturnar skriggjaðu eftir honum, stoytti øl eftir teimum, ella hoppaði og dansaði sum eitt ørt.

Orð: Eyðun Klakkstein
Myndir: Gundur F. Mikkelsen

Gittarspælarin, Graham, er ein löglin stavnur, og mest av øllum limunum í bólkinum, sum visti á, at bólkurin er enskur og ikki amerikanskur ella hvat tað skal vera. Hann var í einari strípútari troyggju, hevði stórar svartar brillur og stardi meginpartin av tíðini bara niðurfyrri seg.

Hann sló allatiðina á streingirnar, eisini ímillum lögini, og tá tað skuldi spælast soleiðis um slíkur rockur skal spælast, var eingin slingur í valsinum. At hann so hevði trupulleikar við útgerðini beinanvegin, kundi ikki havt ávirkað hann minni.

Samantikið ein larmandi konsert, har áskoðararnir fingi eitt upplivilsi fyrri lívið, og tað kanska ikki var so lógið, at tey meira tilkomnu stardu við undrandi apati eftir tí, sum gekk fyrri seg.

Tað var heimsnavnið Blur, sum gjørdi innrás í Føroyum, og sum Damon Albarn sjálvur tók til:

»This is the strangest thing we ever have done!«

